„Boxerul" lui C. Iordache în discuția... boxerilor

Sculptorul C. Iordache nu este de loc străin lumii sportive. Odinioară campion de box la Brăila, atlet, înotător și turist, iar acum spectator entuziast al manifestațiilor sportive mari și mici, pe care le „trăiește" în înțelesul deplin al cuvîntului, el și-a fixat printre preocupările sale de seamă problema reflectării sportului în arta plastică. Privit cu ironie la început, pentru cutezanța de a fi atacat o temă „minoră", deși în mod tacit se recunoștea că sportul în sine, viața stadioanelor, reprezintă un material plastic demn de luat în considerație, C. Iordache a perseverat pe acest drum, perfecționîndu-și neîncetat mijloacele de creație și găsind teme mereu mai sugestive.

Bustul „Ion Moina", „Aruncătoarea cu discul", „Aruncătorul cu grenada", „Alergător" (lucrat în colectiv cu Ernest Casnovschi și Panait Tudor), basoreliefurile „Meci de handbal" și „Meci de rugbi" (în colaborare cu Panait Tudor), „Fotbalistul", „Gimnasta" (pentru care i-a servit ca model Elena Leuștean) și — în sfîrșit — bustul „Ion Söter", prezentat la recenta expoziție inter-regională de pictură, sculptură și artă grafică, acestea sînt cîteva dintre sculpturile cu temă sportivă ale lui C. Iordache, care i-au jalonat drumul spre maturitatea artistică, aducîndu-i binemeritatele aprecieri ale criticii plastice ca și ale masei de sportivi care îl consideră pe sculptorul îndrăgostit de sport ca pe unul „de-ai lor".

Munca sa de aproape 10 ani, închinată în cea mai mare parte găsirii unui permanent izvor de inspirație în viața sportivă, reprezintă o îndreptățită justificare a prețuirii pe care sportivii o acordă sculptorului C. Iordache.

L-am întîlnit pe C. Iordache, serile trecute, în jurul ringului de box de pe stadionul Dinamo. Acolo mi-a arătat cîteva dintre fotografiile care înfățișează ultima sa lucrare: macheta statuii „Boxerul". Atras de frumusețea plastică a subiectului, m-am gîndit să prezint cititorilor această nouă operă a lui C. Iordache. Și pentru a oferi acestei prezentări un cadru inedit, am socotit cu cale să aduc lucrarea aceasta în discuția celor care i-au folosit lui C. Iordache drept... sursă de inspirație. S-au reunit astfel, la redacția noastră, în jurul machetei „Boxerul", maestrul sportului Eustațiu Mărgărit, antrenor de stat pentru box, campionul republican Albert Blank, antrenorul Luca Romano, boxerul de primă categorie Dumitru Adam, arbitrul Ion Firu și dr. Grigore Lăzărescu, președintele subcomisiei medicale din comisia centrală de box. Bine înțeles, n-a lipsit nici autorul, care a dat explicații, a discutat în adîncime propunerile criticilor de... circumstanță și s-a bucurat de interesul major pe care „Boxerul" l-a stîrnit în rîndurile... boxerilor.

Două imagini ale „Boxerului" — cea mai recentă lucrare a sculptorului C. Iordache.

Cu ce s-a soldat în fond această reuniune? Maestrul sportului Eustațiu Mărgărit a subliniat, cu vădită încîntare, că poziția boxerului este perfectă, denotînd o aprofundată cunoaștere a tehnicii celei mai avansate.

El consideră că boxerul este just proporționat, cu un mic... amendament: coapsele ar trebui puțin îngroșate. O obiecție importantă — însușită pe loc de C. Iordache — a fost aceea privitoare la felul în care este trimisă lovitura. Mărgărit a opinat ca lovitura să fie adusă mai spre interior, în direcția bărbiei, iar cotul stîng, care blochează regiunea plexului, să fie adus mai aproape de corp. Albert Blank a susținut că, lovind astfel, boxerul rămîne descoperit. De asemenea, campionul nostru la categoria mijlocie a fost de părere că poziția capului este mai curînd cea din gardă decît cea din plin efort. Expunîndu-și punctul de vedere, Luca Romano a arătat necesitatea ca umărul și bărbia să fie mai cambrate, iar pumnul care blochează să fie mai bine închis și adus mai spre interior. Dumitru Adam a fost de părere că răsucirea trunchiului nu este destul de evidentă și că brațul drept, care lovește, este prea depărtat de maxilarul drept. El a făcut și propunerea ca statuia să se numească „Directa de dreapta", pentru că ea reprezintă în amănunțime tocmai o astfel de lovitură. Arbitrul Ion Firu a opinat pentru o ușoară aplecare a pumnului care lovește, pentru ca lovitura să fie perfect reglementară (ah, arbitrii!), iar dr. Gr. Lăzărescu l-a sfătuit pe sculptor să înlăture acele detalii care dau impresia de forță în dauna supleții. Susținînd că, la box, fiecare grup de mușchi este „lucrat" în parte, el a opinat pentru găsirea unui echilibru mai just între toracele — foarte dezvoltat — al boxerului și picioarele acestuia.

Noua lucrare, încă inedită, a lui C. Iordache a primit astfel „botezul" unei critici de... specialitate. Este neîndoielnic că ea va folosi autorului pentru îmbunătățirea acestei valoroase opere, inspirată din lumea atît de interesantă a „sportului cu mănuși".

MARIUS GODEANU

Despre o „tripletă" pe cale de dispariție *)

De curînd, pe o ramură a literaturii noastre a apărut în această tîrzie primăvară un mugure care — sperăm — va crește și din care se va dezvolta, se va coace un fruct nou: literatura de inspirație sportivă. In lumina frămîntărilor și a apelurilor adresate scriitorilor de a-și îndrepta privirile și spre această latură a vieții, ne bucură apariția romanului sportiv al tînărului scriitor Eugen Barbu, „Tripleta de aur", din care „Sportul popular" a publicat nu de mult un fragment. Această primă lucrare de mare întindere cu subiect sportiv a fost primită cu interes de numeroșii iubitori ai sportului din țara noastră, interes care, după lectură, s-a transformat în mulțumirea pe care o încerci ori de cîte ori citești o lucrare valoroasă. Cînd spunem aceasta, ne referim în special la vioiciunea cu care Eugen Barbu conduce dialogul personajelor sale. Dialogurile, îndeosebi cele la care participă Moșa Mariankovici, sînt pline de vervă și cititorul întoarce paginile una după alta, fără să-și dea seama că se apropie de sfîrșitul volumului.

Intr-adevăr, Moșa Mariankovici este personajul cel mai bine realizat, pe care cititorul îl intuiește cu ușurință, deși se pare că eroul principal este Luca, noul antrenor de fotbal al echipei „Steaua". In fond, cine sînt cei din „tripleta de aur"? Mulți se vor gîndi poate la vechile glorii ale fotbalului nostru. Nicidecum. „Tripleta de aur" a trăit în perioada de transformare a sportului nostru, perioadă de care se ocupă lucrarea și mai trăiește încă pe ici pe colo, în destule colective sportive și e formată din „Le știe", „Nicu Vînzare-bună" și „Inimă de porumbiel". La aceste porecle răspund trei jucători de fotbal, indivizi suspecți, care avuseseră și alte „ocupații" înainte de a găsi o „vacă de muls" la „Steaua" și care nu se sfiesc să declare că sînt jucători profesioniști avînd o comportare „demnă" de familia din care declară că fac parte. De altfel, „fără două miare și un costum de țoale" nu vor să mai joace. Alături de ei, Mucală, Fox-Movietone, Fane Mahomed, Gică Marafet și alții alcătuiau o familie care trăia numai pe la cîrciuma lui Văduva, cărora Mangîru, directorul silozului de care aparținea echipa și Moșa Mariankovici, președintele colectivului sportiv, oameni bine intenționați, dar care nu știau cum să se comporte în fața lor și cum să li se impună, le creau toate „condițiile". In mijlocul acestei adunături vine Luca, noul antrenor. Se izbește la început nu numai de îndărătnicia acestor fotbaliști influențați în special de cei ce alcătuiau „tripleta de aur" și lăsați în plata domnului de Petrescu III, vechiul antrenor, dar și de directorul Mangîru, care, ca să scape echipa de retrogradare din divizia B, nu se sfiește să „pună pile" la „federație", să „cumpere" un meci. Mangîru are în el toate caracteristicile „drukerului" care face orice pentru echipa sa. Rînd pe rînd Luca își apropie pe cei mai mulți dintre jucători, doar „tripleta" rămînînd să privească de la distanță. Și aceștia, văzînd că de la colectiv nu mai... „pică" nimic și că nimeni nu se sperie de amenințările lor că pleacă în altă parte, catadixesc pînă la urmă să se alăture celorlalți, care fuseseră atrași și care lucrau deja în producție.

Volumul lui Eugen Barbu (de fapt un fragment din romanul „Unsprezece" care este în pregătire), se oprește aici. Așa cum am mai arătat, personajul cel mai bine creionat este frizerul Moșa Mariankovici. Nu greșim dacă afirmăm că paginile în care acesta își deapănă amintirile de mare jucător sînt de o vervă sclipitoare, care dovedesc talentul și „vîna" de scriitor a tînărului prozator, a cărui apariție în literatura noastră (prin altă lucrare) a stîrnit atîtea discuții. Alături de aceste pagini există încă fraze mai puțin izbutite din punct de vedere lingvistic, care dovedesc însă un lăudabil efort al celui nou în ale literaturii și care își caută drumul său în această activitate.

MIRCEA TUDORAN

*) „Tripleta de aur" de Eugen Barbu. E.S.P.L.A. — 1956.

Nu vrea omul și pace!...

La Deva, ca de altfel în toate orașele și satele noastre, tineretul se dă... în vînt după sport! De-ai să pornești într-o după-amiază să... scotocești toate terenurile din cuprinsul acestui oraș, ai să întîlnești pretutindeni tinerii în plină activitate: voleibaliștii luptînd din răsputeri la fileu, baschetbaliștii sub coș, fotbaliștii la două porți, iar șahiștii la... mese!

Un...rezervor nesecat de sportivi îl constituie, mai ales, Școala Pedagogică din Deva, care se mîndrește cu serioase... state de servici în numeroasele competiții școlare. O să-ți trebuiască timp, nu glumă ca să... inventariezi diplomele, medaliile și cupele cîștigate de această școală în diferite întreceri sportive, dar vei avea nevoie și de mai multă vreme ca să asculți „jalbele" tinerilor cînd vine vorba despre capitolul „sprijinul directorului Gh. Achiței".

Directorul Gh. Achiței e un om ca toți oamenii! Și ca toți oamenii și-a făcut un țel în viață: să lupte pînă la ultima suflare împotriva sportului. „Ori el pe mine, ori eu pe el", *aceasta e deviza lui. Și cu aceste cuvinte înscrise pe stindard, „tovarășul director" a pornit-o la bătălie!*

Și unde poate da cu succes această bătălie, dacă nu în școala al cărei director este? A început cu „mici operațiuni de recunoaștere". De cîte ori avea prilejul, el explica școlarilor cu un glas dulceag și grijuliu „mai lăsați sportul ăsta, că nu v-alegeți cu nimic de pe urma lui". *Mai tîrziu, a întreprins o acțiune „din flanc" împotriva profesoarei de educație fizică Maria Bivolaru. După o minuțioasă „pregătire de artilerie" în materie de argumente anti-sportive, el a bătut cu pumnul în masă chemînd-o imediat la ordine pe profesoara care — auzi îndrăzneală! — încercase să-i ceară... sprijinul în muncă!*

Dar pasiunea pentru sport, dragostea pentru întrecerile în aer liber, nu pot fi zăgăzuite cu una cu două, după cum nici revărsarea vertiginoasă a unui torent nu poate fi stăvilită cu simple... amenințări! Tinerii de la Școala Pedagogică și-au văzut mai departe de cartea lor, dar n-au uitat ca după orele de învățătură să facă popas pe terenurile de sport din Deva...

Iată însă că acum vreo cîteva zile, — după cum ne scrie corespondentul nostru Gh. Cioranu — directorul Gh. Achiței, care nu abandonase lupta, avea să plaseze un nou și teribil „atac din flanc", cu prilejul meciului de baschet dintre echipele Tînărul Dinamovist din Deva și Timișoara, din cadrul campionatului republican de juniori. In ziua cu pricina, sute de iubitori ai sportului se îndreptau spre terenul de baschet al Școlii Pedagogice. Dar cu cît te apropiai de acest teren observai nu numai un flux de spectatori, dar și un... reflux. Unii mergeau spre teren, *iar alții alergau* dinspre teren, *ca urmăriți de năluci. Ce se petrecea oare? La poarta terenului străjuia în toată splendoarea sa... directorul Gh. Achiței și cu un glas care nu prevestea în nici un caz intenții prea... pașnice, declara sus și tare:*

— Nu dau voie să se joace pe terenul meu! Sportul îmi distruge elevii... Mi-i distruge!

In fața acestor „argumente", organizatorii au bătut în retragere, cu atît mai mult cu cît directorul Achiței ocupase o poziție „arici" din care nici o divizie de tancuri nu l-ar fi clintit! Ce era de făcut? Neavînd teren, însemna că gazdele vor pierde meciul cu 20-0! In cele din urmă, cineva a dat soluția salvatoare: „hai să amenajăm terenul de la Liceul de băieți". Zis și făcut! Spectatorii au pornit-o val vîrtej spre teren și, în drum, s-au mai abătut și pe la „căsile" lor, înarmîndu-se cu cîte o sapă, o lopată sau vreun măturoi... Apoi, tinerii s-au împărțit pe... echipe; lopețile și roabele au început să-și spună... cuvîntul astfel că într-o oră terenul era aranjat ca-n palmă!...

Meciul de baschet s-a jucat în mijlocul unei însuflețiri de nedescris... De altfel, după cum vă puteți da seama, în toată această întîlnire de baschet, numai directorul Achiței trebuie „penalizat" cu o... „greșeală personală"!

GEORGE MIHALACHE

A apărut în editura Tineretului cultură fizică și sport

ACTIVITATEA LA GIMNASTICĂ

CUPA ORAȘELOR

Duminică s-a desfășurat etapa a II-a a „Cupei Orașelor", competiție care angrenează după cum se știe, gimnaști și gimnaste de toate categoriile. Corespondenții noștri din diferite orașe, care au găzduit întreceri ne-au relatat rezultatele înregistrate. Iată cîteva dintre acestea:

● **București** (sala Ministerului de Finanțe). **Fete. Pe echipe**: 1. Raion Stalin 354,95 p.; 2. Raion T. Vladimirescu 149,95 p.; 3. Raion Lenin 139,55 p. **Individual compus**: Categoria I: 1. Maria Catrina 53,85 p.; cat. II: 1. Nadia Steinberg 51,65 p.; cat. III: Ștefania Bedescu 51,15 p. **Băieți. Pe echipe**: 1. Raion Stalin 342,05 p.; 2. Raion T. Vladimirescu 297,65 p.; 3. Raion Lenin 148,30 p. **Individual compus.** Cat. I: Cezar Parfenie 52,75 p.; cat. II: 1. Nicolae Ghica 52,30 p.; cat. III: 1. Ștefan Secuin 53,55 p. (G. Chiose corespondent).

● **Orașul Stalin. Băieți. Pe echipe**: 1. Orașul Stalin 412,55 p.; 2. Sibiu 402,90 p.; 3. Tg. Mureș 401,70 p. **Individual compus.** Cat. I: 1. Gheorghe Tohăneanu (Or. Stalin) 55,30 p.; cat. II: 1. Horst Stoltz (Or. Stalin) 55,75 p.; cat. III: 1. Ernest Nienesch (Sibiu) 53,50 p. (N. Dumitrescu corespondent).

● **Tg. Mureș. Fete. Pe echipe**: 1. Sibiu 402,00 p.; 2. Orașul Stalin 399,60 p.; 3. Tg. Mureș 398,70 p. (V. Kadar corespondent regional).

● **Reșița. Băieți. Pe echipe**: 1. Arad 393,65 p.; 2. Reșița 375,45 p.; 3. Timișoara 369,25 p. **Individual compus.** Cat. I: 1. Andrei Csiunda (Reșița) 51,45 p.; cat. II: 1. Cezar Cernusca (Arad) 53,10 p.; cat. III: 1. Ștefan Rigoreanu (Reșița) 50,75 p. (Gh. Dobrescu corespondent).

INTRECERILE DE GIMNASTICĂ ALE ASOCIAȚIEI VOINȚA AU REVENIT REPREZENTANȚILOR CLUJULUI

Sîmbătă și duminică gimnaștii și gimnastele colectivelor Voința din întreaga țară s-au întrecut la București pentru desemnarea campionilor pe asociație.

Iată care sînt primii clasați în acest concurs: **Fete. Pe echipe**: 1. Voința Cluj 488,15 p.; 2. Voința Focșani 365,56 p.; 3. Voința Oradea 326,36 p. **Individual compus**- Cat. I: 1. Eva Agoston (Cluj) 86,30 p.; cat. II: 1. Erzsebet Csergö (Gheorghieni) 52,45 p.; cat. III: 1. Maria Palk (Gheorghieni) 50,30 p.; cat. juniori: 1. Elisabeta Nagy (Cluj) 51,30 p. **Băieți. Pe echipe**: 1. Voința Cluj 554,15 p.; 2. Voința Oradea 371,24 p.; 3. Voința Focșani 255,72 p. **Individual compus.** Cat. I: 1. Alexandru Csapo (Cluj) 107,45 p.; cat. II: 1. Ștefan Szekely (Cluj) 51,90 p.; cat. III: 1. Gheorghe Kemenes (Cluj) 51,30 p.; cat. Juniori: 1. Gheorghe Derzsi (Aiud) 52,40 p.

Alpiniștii la „lucru"

■ Situat pe linia centrală a marelui perete al Gălbinelelor, traseul celor Trei Surplombe se ridică pe o diferență de nivel de peste 300 metri și reprezintă cea mai dificilă escaladă care s-a făcut pînă acum pe fața nordică a acestui perete.

In ziua de 24 iunie a. c., o echipă de alpiniști formată din Emil Fomino și Adam Teodor a efectuat prima escaladă din acest an pe traseul mai sus amintit.

■ De curînd în Piatra Craiului au avut loc mai multe escalade în Fisura Jderilor (gradul IV B). Astfel, două echipe ale asociației Progresul, avînd cap de coardă pe Mihai Ion și pe Severin Șerban, au realizat această frumoasă performanță.